

Sierra Simone

**CONFESIUNEA
UNUI PREOT**

Ediția 2

Traducere de **Iulia Dromereschi**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2019

PROLOG

Există multe reguli pe care un preot nu le poate încălca.

Un preot nu se poate căsători. Un preot nu își poate abandona turma. Un preot nu poate insulta încrederea sacră pe care parohia lui a investit-o în el.

Sunt reguli care par evidente. Reguli pe care mi le amintesc când îmi înnod brâul. Reguli pe care jur să le respect în timp ce îmi trag casula peste cap și îmi ajustez patrafirul.

Întotdeauna am știut să trăiesc după reguli.

Până când a apărut ea.

Mă numesc Tyler Anselm Bell. Am douăzeci și nouă de ani. Am o licență în limbi clasice și un masterat în studii religioase. Sunt în această parohie de când am fost uns, în urmă cu trei ani, și îmi place aici.

Cu câteva luni în urmă, mi-am încălcat jurământul de celibat pe altarul bisericii. Dumnezeu mi-e martor că aș face-o iar.

Sunt preot, iar aceasta este confesiunea mea.

CAPITOLUL UNU

Nu e niciun secret că taina cea mai puțin cunoscută este împăcarea. Am diverse teorii despre motive: orgoliu, deranj, pierderea autonomiei spirituale. Teoria mea principală, în acel moment, era o cabină nenorocită.

Am detestat-o din clipa în care am văzut-o: demodată și greoaie, părea desprinsă din zilele întunecate de dinainte de Vatican II. Când eram copil, biserica mea din Kansas City avea o sală de împăcare, curată, luminoasă și mobilată cu gust, cu scaune comode și o fereastră înaltă, care dădea spre grădina parohiei.

Cabina asta era în antiteză perfectă cu acea sală. Era restrânsă și formală, făcută din lemn închis la culoare și stucaturi deloc necesare. Nu sunt claustrofob, însă cabina mă făcea să devin. Mi-am unit palmele și I-am mulțumit Domnului pentru ultima noastră strângere de fonduri. Încă zece mii de dolari și puteam renova Sfânta Margareta din Weston, Missouri. O puteam ajuta să devină ceva asemănător cu o biserică modernă. Gata cu lemnul fals care lambrisa foaierul. Gata cu covorul roșu (într-adevăr, potrivit pentru camuflarea petelor de vin), care strica toată atmosfera. Urmau să existe ferestre, lumină, modernitate.

Fusesem alocat acestei parohii din cauza trecutului ei dureros... și a propriului meu trecut.

Să trecem peste asta nu ținea doar de un lifting pentru chipul obosit al clădirii – dar voiam să le arăt enoriașilor că biserica se putea schimba. Putea crește. Putea avansa în viitor.

— Îmi dai penitență, părinte?

Mă lăsasem purtat de gânduri. Unul dintre defectele mele, recunosc. Mă rugam zilnic să îl pot schimba (când îmi aminteam).

— Nu cred că este necesar, am spus. Deși nu puteam vedea mare lucru printre zăbrelele decorative, îmi recunoscusem penitentul din clipa în care pășise în cabină. Rowan Murphy, profesor de matematică de vârstă mijlocie și pasionat de radioul poliției. Era singurul meu penitent de încredere, lună de lună, iar păcatele sale porneau de la invidie (directorul îi oferise celuilalt profesor de matematică o catedră întregă) la gânduri necurate (recepționista de la sala de sport din Platte City). Știam că unii membri ai clerului respectau încă vechile reguli privind penitența, dar eu nu eram genul „Spune două *Ave Maria* și sună-mă de dimineață”. Rowan păcătuia din cauza agitației și a stagnării, și niciun șir de mătăni nu avea să schimbe ceva, dacă nu încerca să-și rezolve problemele.

Știu. Am fost și eu ca el.

În plus, chiar îmi plăcea Rowan. Era amuzant, într-un chip viclean și neașteptat, genul de tip care ar fi invitat autostopiștii să doarmă pe canapeaua lui și apoi s-ar fi asigurat că plecau a doua zi cu rucsacurile burdușite de mâncare și cu o pătură nouă. Voiam să îl văd fericit, așezat. Voiam să îl văd canalizând toate lucrurile acelea minunate în crearea unei vieți împlinite.

— Nicio penitență. Dar am o misiune pentru tine, i-am spus. Gândește-te la viața ta. Ai o credință puternică, însă nu ai direcție. În afară de Biserică, ce te mai inspiră? De ce te ridici din pat dimineața? Ce dă sens activităților și ideilor tale?

Rowan nu a răspuns. Îl auzeam respirând. Se gândea.

După ultimele rugăciuni și o binecuvântare, Rowan a plecat, îndreptându-se înapoi spre școală, unde avea să își petreacă restul după-amiezii. Și dacă pauza lui de prânz aproape se terminase, se terminase și programul împăcării. Mi-am verificat telefonul, să mă asigur, apoi am împins ușa, dar am lăsat mâna jos când am auzit cabina deschizându-se. Cineva s-a așezat, așa că m-am așezat și eu, înghițindu-mi oftatul. Aveam o după-amiază liberă, lucru rar, și abia o așteptasem. În afară de Rowan, nu mai venea nimeni la împăcare. Nimeni. Și în singura zi în care număraseram orele până la libertate, până la aerul curat dintr-o zi cu vreme perfectă...

Concentrează-te, mi-am impus.

Cineva și-a dres glasul. O femeie.

— Eu... ăă... nu am mai făcut niciodată asta. Avea o voce joasă, atrăgătoare. Așa ar fi sunat razele lunii.

— Ah, am zâmbit. Cineva nou.

Mi-a răspuns cu un hohot scurt.

— Da. Presupun. Am văzut asta doar în filme. Aici spun „Iartă-mă, părinte, pentru că am păcătuit...”?

— Pe aproape. Mai întâi, ne facem semnul crucii. *În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh...*

O auzeam imitându-mă. Acum, spune-mi cât timp a trecut de la ultima ta spovedanie, care a fost...

— Niciodată, a terminat ea fraza. Părea tânără, însă nu foarte. De vârsta mea, poate ceva mai tânără. Iar vocea ei exprima graba lipsită de accent a orașului, și nu tangajul leneș al cuvintelor pe care îl auzeam uneori aici, în zona rurală din Missouri. Păi, am văzut biserica. Eram în crama de vizavi. Și am vrut să... mă deranjează niște lucruri. Nu am fost niciodată religioasă, dar m-am gândit că, poate... A ezitat pentru o clipă, apoi a inspirat brusc. A fost o prostie. Ar trebui să plec. Am auzit-o ridicându-se.

— Stai, am spus, și am rămas interzis. Eu nu dădeam niciodată ordine. În fine, nu *mai* dădeam.

Concentrează-te.

S-a așezat și am auzit-o jucându-se cu poșeta.

— Nu a fost o prostie, am spus, cu o voce mai blândă. Nu este un contract. Nu promiți că vei veni la slujbă în fiecare săptămână, pentru tot restul vieții. Este un moment în care te poți face auzită. De mine, de Dumnezeu, poate chiar și de tine însăși. Ai intrat aici pentru că erai în căutarea aceluia moment, iar eu ți-l pot oferi. Așa că te rog să rămâi.

A expirat îndelung.

— Există lucruri care mă apasă. Nu știu dacă ar trebui să le spun cuiva, cu atât mai puțin dumitale.

— Pentru că sunt bărbat? Te-ai simți mai confortabil să discuți cu un consilier laic, care este și femeie, înainte să vii la mine?

— Nu. Nu fiindcă ești bărbat. I-am simțit zâmbetul din voce. Pentru că ești preot.

Am decis să risc să ghicesc.

— Lucrurile care te apasă sunt de natură carnală?

— Carnală. A râs - un sunet răgușit, muzical, bogat. M-am trezit brusc imaginându-mi cum arăta: o fi fost bronzată sau palidă, subțire sau cu forme generoase, cu buze delicate sau pline?

Nu. Trebuia să mă concentrez. Și nu la felul în care vocea ei mă făcea să mă simt, brusc, mai mult bărbat decât preot.

— Carnală, a repetat ea. Sună a eufemism.

— Poți fi cât de generică dorești. Nu ar trebui să te simți incomod.

— Paravanul ajută, a recunoscut. Este mai ușor să nu te văd, să știi. Să nu văd sutana și restul, cât vorbim.

Acum am râs eu.

— Nu purtăm sutană tot timpul, să știi.

— Ah. La revedere, imagine preconcepută. Ce porți, atunci?

— O cămașă neagră, cu mânecă lungă, și un guler alb. Știi genul - cum vezi la televizor. Și blugi.

— *Blugi?*

— E chiar atât de șocant?

Am auzit-o sprijinindu-se de cabină.

— Da, puțin. Parcă ai fi o persoană reală.

— Doar în zilele săptămânii, între nouă și cinci.

— Bun. Mă bucur că nu te pun în congelator între duminici, sau așa ceva.

— Au încercat. Prea mult condens. M-am oprit. Dacă ajută, de obicei port pantaloni la dungă.

— Pare mult mai preoțesc. A urmat o tăcere lungă. Dar ai parte vreodată de oameni care au făcut lucruri foarte rele?

M-am gândit bine la răspuns.

— Suntem cu toții păcătoși în ochii Domnului. Chiar și eu. Ideea nu este să te fac să te simți vinovată, sau să clasific dimensiunea păcatului tău, ci să...

— Nu îmi servi rahaturile astea de seminar, mi-a tăiat-o ea, scurt. Te întreb ceva real. Am făcut un lucru rău, foarte rău. Și nu știu ce se va întâmpla mai departe.

Vocea i s-a frânt la ultimul cuvânt, și pentru prima dată de când fusesem uns, am simțit nevoia să ajung de partea cealaltă și să iau penitenta în brațe. Ceea ce, într-o sală de împăcare mai modernă, ar fi fost posibil, însă în Străvechea Cabină a Morții ar fi fost alarmant și jenant.

Dar în vocea ei se citeau durere, incertitudine și confuzie; toate reale. Și voiam să se simtă mai bine.

— Trebuie să știu că totul va fi bine, a continuat ea, încet. Că mă voi putea accepta mai departe.

Am simțit un junghi în piept. Șoptisem adesea aceleași cuvinte către tavanul casei parohiale, zăcând în pat, consumat de gânduri despre cum ar fi putut arătat viața mea. *Trebuie să știu că totul va fi bine.*

Nu voiam cu toții? Nu asta își doreau, pe mutește, inimile noastre frânte?

Când am vorbit din nou, nu m-am deranjat cu niciuna dintre asigurările obișnuite sau platitudinile spirituale. În schimb, am spus, cu sinceritate:

— Nu știu dacă va fi totul bine. Poate că nu. Poate crezi că nu poți cădea mai jos, și poate că într-o zi vei ridica privirea și vei vedea că lucrurile

sunt mult mai rele. Mi-am privit mâinile, mâinile care îmi coborâseră sora cea mare de pe o frânghie, după ce se spânzurase în garajul părinților mei. S-ar putea să nu te poți da jos din pat dimineața, cu certitudinea aceea. Momentul de „bine” s-ar putea să nu sosească niciodată. Tot ce poți face este să încerci să îți regăsești echilibrul, să identifici un nou punct de pornire. Găsește orice urmă de iubire din viața ta și ține-o strâns. Într-o zi, lucrurile vor deveni mai puțin cenușii, mai puțin monotone. Într-o zi, s-ar putea să constați că ai din nou o viață. O viață care te face fericită.

O auzeam respirând, scurt și profund, de parcă se străduia să nu plângă.

— Mulțumesc..., spuse ea. Mulțumesc.

Fără îndoială, plângea. Am auzit-o scoțând un șervețel din cutia instalată în cabină, în acest scop. Prindeam doar niște sugestii de mișcare prin paravan, umbre de păr strălucitor, închis la culoare, și poate un strop de alb al feței.

O parte josnică a mea dorea să îi audă spovedania, nu pentru a-i oferi consiliere mai precisă, ci pentru a afla exact ce lucruri carnale regreta această tânără. Voiam să o aud șoptind acele lucruri cu vocea ei răgușită. Voiam să o iau în brațe și să-i șterg fiecare lacrimă cu câte un sărut.

Doamne, voiam să o ating.

Ce naiba pățisem? Nu mai dorisem o femeie cu o asemenea intensitate de trei ani. Și nici măcar nu îi văzusem fața. Nu îi știam nici numele.

— Ar trebui să plec, a spus, repetând cuvintele de mai devreme. Mulțumesc pentru ce ai spus. A fost... extraordinar de precis. Mulțumesc.

— Așteaptă..., am spus, dar ușa cabinei s-a deschis, iar ea a plecat.

M-am gândit la penitenta mea misterioasă întreaga zi. M-am gândit la ea în timp ce îmi pregăteam predica pentru slujba de duminică. M-am gândit la ea cât timp ghidam bărbații la cursul de studiul Bibliei și în timp ce îmi spuneam rugăciunile de seară. M-am gândit la părul acela negru și la vocea răgușită. Avea ceva... dar ce? Nu murisem când îmbrăcasem sutana; eram tot bărbat. Un bărbat cărui îi plăcuse foarte mult sexul, înainte să audă chemarea.

Remarcam încă femeile, bineînțeles, dar devenisem foarte priceput la orientarea gândurilor departe de aspectele sexuale. Celibatul devenise un aspect controversat al preoției în ultimii ani, însă eu îl respectam cu sfințenie - mai ales în lumina celor petrecute cu sora mea, și a celor petrecute în această parohie înainte de vremea mea.

Era crucial să fiu un exemplu de înfrânare. Să fiu genul de preot care inspira încredere. Iar asta însemna să fiu incredibil de circumspect, atât în public, cât și în viața personală, când venea vorba despre sexualitate.

Așa că, deși râsetul ei răgușit mi-a răsunat în urechi tot restul zilei, am călcat cu fermitate și hotărâre pe amintirea vocii ei și mi-am văzut de îndatoriri, singura excepție fiindcă că m-am rugat un rozariu sau două în plus pentru acea femeie. *Trebuie să știi că totul va fi bine.*

Speram că, oriunde se afla, Dumnezeu era cu ea, consolând-o, la fel cum mă consolase și pe mine de atâtea ori.

Am adormit cu mărgelele rozariului în pumn, ca o amuletă care mă păzea de gânduri necurate.

În parohia mea restrânsă, în curs de îmbătrânire, au loc, de obicei, una sau două înmormântări pe lună, patru sau cinci nunți pe an, o slujbă aproape zilnic, iar duminica mai multe. Trei zile pe săptămână țin cursul de studiul Bibliei, o seară pe săptămână ajut cu grupul de tineri, și în fiecare zi, cu excepția celor de joi, am ore de consultație pentru enoriași. Mai alerg și câteva mile în fiecare dimineață și mă forțez să citesc 50 de pagini de literatură care nu are legătură cu Biserica, religia, sau altele asemenea.

Ah, și petrec prea mult timp pe contul reddit, discutând despre *The Walking Dead*. Mult prea mult timp. Noaptea trecută, am rămas treaz până la ora două, certându-mă cu un hipster dacă poți sau nu poți să ucizi un zombi cu coloana vertebrală a altuia.

Firește că nu este posibil, ținând cont de rata distrugerii osoase printre morții vii.

Ideea este că, pentru un cleric dintr-un orașel de turism low cost din Midwest, sunt destul de ocupat, așa că să-mi fie iertat că am fost surprins, săptămâna următoare, când femeia a revenit în confesionalul meu.

Rowan tocmai plecase, iar eu mă pregăteam să mă ridic și să plec și eu, când am auzit cealaltă ușă deschizându-se și pe cineva strecurându-se în

cabină. M-am gândit c-o fi fost Rowan. Nu ar fi fost prima dată când se întorcea fiindcă își amintise un nou păcat cu gândul, despre care uitase să îmi spună prima dată.

Nu. Era vocea aceea răgușită, vocea care inspirase rozariile mele suplimentare de săptămâna trecută.

— Sunt eu, iar, a spus femeia, râzând nervoasă. Ne-catolica.

Cuvintele mi-au ieșit mai adânci decât dorisem, mai gătuite. Era un ton pe care nu îl adoptasem cu o femeie de multă vreme.

— Îmi amintesc de tine.

— Ah, a spus ea, părând puțin surprinsă, de parcă nu s-ar fi așteptat. Bine... cred.

S-a foit puțin, și prin paravan am văzut câteva tușe: părul întunecat, pielea albă, o fulgerare de ruj roșu.

M-am foit și eu nițel, inconștient, brusc conștient de toate. Pantalonii făcuți la comandă (un dar de la frații mei afaceriști), lemnul dur al banchetei, gulerul dintr-o dată prea strâmt, mult prea strâmt.

— Ești părintele Bell, nu-i așa? a întrebat ea.

— Da, chiar eu.

— Ți-am văzut poza pe site. După săptămâna trecută, m-am gândit că poate va fi mai ușor dacă îți aflam numele și vedeam cum arăți. Mi-ar fi dat ideea că vorbesc cu o persoană, nu cu un zid.

— Și este mai ușor?

A ezitat.

— Nu tocmai. Dar nu a dat detalii și nici eu nu am insistat, în special pentru că încercam să mă țin

departe de armata de dorințe implauzibile care îmi aglomerau mintea.

Nu, nu o poți întreba cum o cheamă.

Nu, nu poți să deschizi ușa ca să vezi cum arată.

Nu, nu poți să îi ceri să îți povestească doar despre păcatele ei carnale.

— Ești pregătită? am întrebat, încercând să îmi păstoresc gândurile înapoi la chestiunea de față - la confesiune.

Urmează regulile, Tyler.

— Da, a șoptit ea. Sunt pregătită.